

Канферэнцыя 6

Якія вывады кожны з нас можа зрабіць для сябе?

У пяці папярэдніх канферэнцыях на працягу паўгода мы разважалі над сацыяльным кантэкстам і падзеямі, звязанымі з заснаваннем Францішканскага ордэна свецкіх 800 год таму. Гэта была пэўная экскурсія ў гісторыю. Але, як кажа старажытнае лацінскае прыслоўе, *"Historia magistra vitae est"* - *"Гісторыя з'яўляецца настаўніцай жыцця"*. Не можам абмежавацца, толькі задавальненнем цікавасці. Абыход юбілею павінен паспрыць пераменам на лепшае. Таму пасля пазнання сваёй гісторыі напрошваецца, каб зрабіць пэўныя вывады для сучаснага жыцця сваім францішканскім пакліканнем.

Вядома, кожнага Бог можа натхніць да розных вывадаў, паводле індывідуальных патрэбаў і спосабу ўспрымання. У гэтай, заключнай канферэнцыі паспрабуем сфармуляваць больш універсальныя вывады, якія кожны бы змог прымяніць для сябе і для сваёй супольнасці ФОС.

Галоўнае, што можна было заўважыць - **назва** ордэна была іншай. 800 год таму ордэн не называлі "Францішканскі ордэн свецкіх". А нават і "Трэцім францішканскім ордэнам" тады яшчэ яго не называлі. Гэта былі **браты і сёстры пакаяння**.

Добра ведаем, што назва адлюстроўвае сутнасць рэчы. Таму можа з'явіцца пытанне - ці са зменай назвы сутнасць ордэна змянілася? Можа 800 год таму было заснавана нешта зусім іншае чым ёсць цяпер?

Адказ на гэтае пытанне мы можам знайсці ў № 7 Правіла ФОС:

"З'яўляючыся братамі і сёстрамі, якія чыняць пакаянне, ідучы за сваім пакліканнем, заахвочаныя моцаю Евангелля, яны на прыкладзе Хрыста павінны фарміраваць свой спосаб мыслення і дзеяння праз поўную і дасканалую ўнутраную перамену, якую Евангелле называе "навяртаннем" і якую з-за чалавечай слабасці штодзённа трэба распачынаць нанова".

Такім чынам, сучаснае Правіла ФОС выразна нам прыгадвае, што пакліканне свецкіх францішканаў - быць **братамі і сёстрамі, якія чыняць пакаянне** - засталася актуальным так сама, як і 800 год таму, калі ордэн быў заснаваны.

З нагоды юбілею заснавання ФОС варта, каб кожны запытаўся сам сябе:

ці я, свецкі францішканін, **маю свядомасць**, што маё пакліканне - быць братам (сястрой), які чыніць пакаянне?

Таксама і ў нашай мясцовай супольнасці - **ці мы маем свядомасць**, што мы браты і сёстры пакаяння? ці можа мы неяк інакш уяўлялі сабе істоту паклікання свецкага францішканіна?

Варта глыбей паразважаць над гэтымі пытаннямі, бо раптам можа аказацца, што брат ці сястра шмат гадоў у Ордэне, а не жыве істотай свайго паклікання.

Можна таксама задумацца над тым, **як чыніць пакаянне?**

Узгаданы № 7 Правіла ФОС дае нам пэўныя адказы на гэтае пытанне.

Па-першае, фарміраваць свой спосаб мыслення і дзеяння праз поўную і дасканалую ўнутраную перамену (...), якую з-за чалавечай слабасці штодзённа трэба распачынаць нанова. Пакаянне - гэта імкненне несупынна перамяняцца на лепшае. Перамяняцца **не толькі знешнімі паводзінамі**, але, як напісана ў Правіле, здзяйсняць *поўную і дасканалую ўнутраную перамену*.

Артыкул 13 Канстытуцыі ФОС прыгадвае нам, што гэта павінна адбывацца не толькі індывідуальна, але і супольна. Таксама там жа прапануюцца нам адпаведныя сродкі:

Слуханне Божлага слова і набажэнствы, пераасэнсаванне жыцця, духоўнае засяроджанне, дапамога духоўнага радцы, набажэнствы пакаяння і каб часта прыступаць да сакраманту паяднання (споведзі).

Па-другое, ва ўзгаданым № 7 Правіла ФОС указваецца на крыніцу нашай матывацыі да жыцця пакаяннем, менавіта:

"заахвачаныя моцаю Евангелля".

У Канстытуцыі (арт. 9,2) пра гэты стан *заахвачанасці* гаворыцца так:

"Свецкі францішканін, захоплены перайманнем прыкладу і вучэння Хрыста (...)"

Іншымі словамі, свецкі францішканін пакліканы не толькі адчуваць павіннасць пакаяння (несупыннай унутранай перамены), але каб у ягоным сэрцы гарэў **агонь захаплення**, як гэта было ў св. Францішка.

Можна запытацца сябе самога - ці гарыць агонь у маім сэрцы? Як я магу яго падтрымліваць?

Пэўна, як і ў выпадку звычайнага агня - трэба падкідваць дровы, каб не загас. Таму тэкст узгаданага артыкула Канстытуцыі працягвае:

"Свецкі францішканін (...) мае абавязак асабістага і няспыннага вывучэння Евангелля і Святога Пісання. Супольнасць і адказныя за яе асобы няхай падтрымліваюць любоў да евангельскага слова і дапамагаюць братам у пазнанні яго і зразуменні так, як яно з дапамогай Духа абвяшчаецца Касцёлам".

Па-грэцце, паколькі ведаем, што без Божай дапамогі мы нічога не зможам зрабіць (пар. Ян 15,5), бо Ён ёсць тым, хто чыніць у нас жаданне і дзеянне (пар. Флп 2,13), таму штодзённа будзем прасіць, каб Бог перамяніў нас на лепшае. А калі мы не хочам змяняць свае звычкі і неадпаведныя погляды, то будзем прасіць Яго, каб даў нам такое жаданне.

Праз заступніцтва святога Францішка няхай ласка Божая нас умацоўвае на гэтым шляху!